

Mentigheden fast, saa netop prædikede Friheden, og f. Ex. i alle repræsentative Forsamlinger tog sig Meget af Friheden, men under Beskyttelse af denne Frihed ved at besættede Gemytterne, især de quindelige, vidste den at skaffe sig et større Herredomme, end den havde i den foregaaende Tid. Jeg troer virkelig, at naar man vil grænse over den nærværende Sag, bør man ikke see bort fra de historiske Facta. Jeg har ugjerne villet gaae ind paa dem paa dette Sted, og oprindelig havde jeg slet ikke anset det for nødvendigt; men efter den Bending, denne Sag har taget, forekom det mig, at der har været Opfordring for mig dertil, og at jeg vilde følge min Pligt, hvis jeg ganske vilde forbigaae dette.

Ordføreren: Idet jeg skal henholde mig til, hvad jeg har yttret ved Sagens 1ste Behandling, skal jeg supplere de Oplysninger, som den høitærede Minister er fremkommen med.

Han talte først om Jordspaafastelse, og gjorde opmærksom paa, at det Tilfælde, jeg tidligere havde berørt, ikke stod i nogen Forbindelse med Sagen selv, idet Talen dengang var om, hvorvidt en Biskop maatte kaste Jord paa sin Formand, og at der ingen Begæring var fra Sørgehusets Side om, at Biskoppen skulde udføre denne Forretning. Det har jeg heller ikke sagt, det maa være en Misforstaaelse; derimod har jeg yttret, at det var fra Sørgehuset, at en Præst ønskede at tale ved den samme Biskops Grav, hvad Sognepræsten vilde formene ham.

Forsaaendts den høitagtede Minister har paaberaabt sig, at det nu ikke kunde formenes Folk at gaae, i hvilken Kirke de vilde, og at det tidligere Yttrede derom, at det alligevel havde fundet Sted, at det var blevet en Person fornagtet at bruge en saadan Frihed, ikke forholder sig saa, da har jeg allerede ved 2den Behandling gjort opmærksom paa, at et saadant Tilfælde dog var oplevet, nemlig i Staarup i Thy. Den ærede Minister mener, at det ikke har sin fuldkomne Hjemmel; det kan være ganske rimeligt, at de Mænd, han har spurgt derom, ligesom ogsaa det ærede Medlem her fra Staarup (Meier), ikke kjende denne Begivenhed, det undrer mig ikke saa meget;

thi der er skeet meget saa Upræstelig fra Præsternes Side i de Aar, at det ikke undrer mig, at en saadan Begivenhed kan være regnet for Smaating. At det virkelig har fundet Sted, derfor indestaaer jeg. Jeg har offentligt fortalt det i Aaret 1834, uden at det er mod sagt af Nogen, og den Mand, der saaledes er bleven viist ud af Kirken, hedder Lars Møller og er bosiddende i det vestlige Sjælland, saa Enhver, der ønsker nærmere Oplysning om denne Sag, der iøvrigt ikke er af videre Betydning, kan henvende sig til ham. Den paagældende Præst er iøvrigt død, og jeg har hverken sigtet til den nærværende eller nærmest foregaaende Præst.

Hvad Confirmationen angaaer, har den ærede Minister gjort opmærksom paa, at det kunde være ganske naturligt, at Forældre undertiden kunde ønske at benytte en anden Præst end deres Sognepræst til at confirmere deres Børn, og at der heller ikke er forbundet nogen Vanfærlighed dermed. Jeg veed, at det ikke skeer saa aldeles let, og naar det ikke skeer paa den Maade, at et Barn flytter ud af Sognet, saa er det dog vistnok forbundet med nogen Vanfærlighed. Det kan jo aabenbart dog ofte være Tilfældet, at Forældre kunne boe saa nær ved et andet Sogns Grændse, at deres Børn vel gaae i Sognets Skole, men at Forældrene dog kunne ønske, at de bleve confirmerede af Nabopræsten; det vilde da ikke kunne skee, uden at Børnene skulde udskrives af Skolen og tillige flyttes over i et andet Skoledistrict, og det er naturligvis forbundet med ikke ganske saa Uleiligheder. Forøvrigt mener jeg, at det er en Selvfølge, at naar Confirmationen kan være fri i Kjøbenhavn, maa den ogsaa kunne være det hele Landet over. Den selvsamme Følelse, som Kjøbenhavnske Forældre kunne have for deres Børns Confirmations Betydning, kunne Folk aabenbart ogsaa have udenfor Kjøbenhavn. Den eneste Forskjel er den, at Friheden udenfor Kjøbenhavn ikke nær saa let kan benyttes som i Kjøbenhavn. Naar det nu, som den ærede Minister selv indrømmer, har viist sig, at Friheden i Kjøbenhavn hverken er betænkelig eller har gjort Skade, saa følger det af sig selv, at man ogsaa maa ønske, at denne naturlige Frihed maa faae sin